

Justitsministeren (Klein): Det glædede mig at høre, at den ærede sidste Laler udtalte sig i den Retning, at det vilde være beklageligt, hvis der skulde blive lagt Hindringer i Veien for, at den foreliggende Lov kunde blive færdig i denne Samling. Jeg maa nemlig meget bestemt udtale mig imod, hvad den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Seszen) bemærkede, nemlig, at denne Lov ikke har den paa-trængende Nødvendighed som de andre Lovforslag, og at det forsaavidt ikke var saa magtpaaliggende, om denne Lov blev færdig, som Tilfældet var med den anden. Jeg vil tillade mig at bede det ærede Medlem om at undersøge Justitsministeriets Arkiv, ikke fra gammel Tid, men fra den nyeste Tid, thi saa vil han finde mange Vidnesbyrd om, hvorledes der paa mange Steder i Landet føres bitter Klager over, at det ikke er muligt at bringe den gamle Lovgivning af 1851 i Overensstemmelse med de Fordringer, der nu stilles, efter den Udvikling, som Tekniken har faaet, og jeg skal sige til, at det fornemmelig er Landbrugene, der lide under denne Tilstand, hvilken nogle af dem endogsaa have været saa nærgaaende i deres Udtalelser overfor Justitsministeriet at kalde abberitiff. Jeg har været i den sørgelige Nødvendighed ligeoverfor saadanne Udtalelser at maatte indskyde mig under den langsomme Behandling, der er bleven denne Sag til Del paa Rigsdagen, og det skulde gjøre mig meget ondt, om denne Langsomhed skulde gaa saa vidt, at Sagen heller ikke blev færdig i denne Samling; men selvfølgelig er det noget ganske Andet, at det her foreliggende Lovforslag muligen kan ændres og forbedres paa flere Punkter, og selvfølgelig vilde det være mig meget kjær i den Henseende at modtage Bidrag fra ærede sagkyndige Medlemmer. Jeg kan gjøre dette saameget lettere, som de Indvendinger, der i Dag ere fremførte imod Lovforslaget, jo egentlig alle, i alt Fald paa en enkelt Undtagelse nær, som jeg strax skal berøre, kun dreie sig om et enkelt Punkt, og ret meget ere disse Indvendinger rettede, ikke og endelig imod Justitsministerens Forslag nær saa meget, som imod det Forslag, det ærede Landsting for lidt over to Aar siden vedtog; thi i dette Lovforslag fandtes slet ingen Bestemmelse om en gjentagen Undersøgelse. Det er forøvrigt Justitsministeriet, det skyldes, at man overhovedet er bleven opmærksom paa, at man ikke kunde blive staaende ved den første Undersøgelse, men var nødt til at indføre periodisk tilbagevendende Efterfyn eller gjentagne Undersøgelser, hvad man nu vil kalde det. Jeg kan selvfølgelig ikke vente, at ærede Medlemmer just skulle have en saa levende Erindring om alt dette, men det forholder sig, som antydet af den ærede Laler, at der i det Lovforslag, der blev forelagt, ikke i næstforegaaende Samling i det høitærede Landsting, men i sidste Samling i Folkethinget, var optaget Bestemmelser ifølge Justitsministeriets Initiativ,

som netop gik ud paa at indføre periodisk tilbagevendende Undersøgelser. Ærede Medlemmer ville finde udtalt i Begyndelsen af Bemærkningerne til det nævnte Lovforslag, hvorledes det navnlig var de Forhandlinger, der fandt Sted paa det skandinaviske Naturforskersmøde i Ingeniørsektionen, som havde vakt Justitsministeriets Opmærksomhed og henledet Tanken paa Nødvendigheden af at træffe Foranstaltninger i den Retning, og ærede Medlemmer ville fremdeles af disse Motiver se, hvorledes Justitsministerens Tilbøjelighed gik hen imod at gjøre Fordringerne til Efterfynet strengere, end han dristede sig til at gjøre af de Senfyn, som den ærede sidste Laler fremhævede, nemlig, at en gjentagen Undersøgelse, naar den skal ske paa en fuldstændig fyldestgjørende Maade, og man ikke har at gjøre med de meget store Kedler, vil være forbunden med ikke ganske ringe Ulemper for de paagjældende Ciere eller Brugere af Dampkedler; men deraf følger, at Justitsministeren paa ingen Maade er nogen principiel Modstander af en forbedret eller skjærpset Undersøgelse. Derfor Repræsentationen, som jo i den Henseende er mere opfordret end Justitsministeriet til her at se paa den private Borgers Bekvemmelighed, anser det for forsvareligt at paalægge Borgerne en større Ulempe, hvilket er den uundgaaelige Følge af et skjærpset Tilfyn, saa møder dette fra min Side paa ingen Maade nogen Modstand; jeg er tilfredsstillet ved, at det er Justitsministeriet, der først har henvendt Opmærksomheden paa Nødvendigheden af dette Efterfyn, hvis Rigtighed synes at være fuldstændig anerkendt af de ærede Medlemmer, som have taget Ordet i denne Sag. Jeg skal forøvrigt dog bemærke, at jeg just ikke har foreslået mig, at det Efterfyn, der skal finde Sted ifølge § 16, skulde have en saa løs Karakter, som antydet af det ærede 11te kongevalgte Medlem (Zwen), men jeg skal villig erkjende, at jeg ikke har tænkt mig, at Undersøgelsen nødvendigvis skulde gaa saa vidt, som antydet af den ærede sidste Laler, nemlig, at det skulde være nødvendigt at tage Kedlen ud af sit Leie, og navnlig nedbryde det Murværk, hvori den var indmuret o. s. fr. Jeg gjentager imidlertid, at anser man dette for nødvendigt, skal det fra min Side ikke møde nogen Modstand. Naar det ærede Medlem for 10de Kreds (Seszen) nu er misfornoiet med, at man i § 15 giver Politimesteren den Opgave at fjerne upaalidelige Synsmænd, kan jeg jo tilbøielig forstaa det. Vindighed er et tveagget Sværd, og det er ganske vist, at jo mere Vindighed man giver en Person, desto mere Ansvar udsættes han for, og ligeledes for desto flere Ubehageligheder. Men det er nu en Gang Noget, som Vindighederne maa finde sig i, at der foruden de mange Behageligheder, der ere forbundne med deres Stilling, ogsaa findes enkelte Ubegageligheder og Ulemper, særlig den at blive Gjenstand for Kritik, som ofte kan være besværet, men stundom